

เพ็ญบาย

บทที่ 43

ในเวลาเช้า จิตรแก้วมองหาไปทั่วก็ไม่เห็นมีใครอื่นอยู่ในบ้าน
บุษราคัมต้องถามว่า “น้องแก้วจะเอาอะไรหรือคะ”

เสียงแปลกๆ ที่ได้ยินเมื่อยามดึกทำให้เธอไม่อาจพูดอะไรออกมา
นอกจากกลบเกลื่อนอยู่ในสีหน้าที่ไม่สบายใจ “แก้วได้ยินเสียงผู้ชายดู
เจ้าเขี้ยวใหญ่ เลยจะดูว่ามีขโมยย่องเข้ามางัดบ้านเอาอะไรไปหรือเปล่า”

สีหน้าของอีกฝ่ายเปลี่ยนไป

“เอ๊ะ น้องแก้วได้ยินตอนไหนคะ”

จิตรแก้วโกหกว่า “เมื่อตอนเช้ามีดคะ”

“อ้อ” ท่าที่บุษราคัมคล้ายโล่งใจ “พี่ชายของพี่มานะคะ มีธุระ
นิดเดียว แต่ตอนนี้เขากลับไปแล้ว”

ความไม่สบายใจที่แฝงอยู่ในสีหน้าท่าทีของหญิงสาวจนนั่งรถ
ออกมาจากบ้านทำให้บุษราคัมต้องลอบมองครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ที่
สาวใหญ่ถามก็เพียงเสียงอ่อนๆ

“เมื่อคืนนี้นอนไม่หลับหรือคะ”

เธอไปปดว่า “เปล่าค่ะ นอนหลับสนิทเหมือนทุกครั้ง”

“สีหน้าน้องแก้วไม่สดใสเลย”

เธอหน้าเจื่อน แก้วตัวว่า “แก้วเสียใจเรื่องพี่ป๋อง...”

“อีกหน่อยน้องแก้วก็จะสบายใจขึ้นเอง แต่ไม่ต้องไปกลัดขิดเขาอีก
แล้วก็ให้โอกาสหนุ่มอื่นๆ บ้าง ก็จะเป็นการเริ่มต้นที่ดีแล้วละค่ะ”

“พี่บุษหมายถึงคุณเสกหรือว่าพี่ยุทธคะ”

“พี่หมายถึงหนุ่มอื่นๆ คุณเสกไม่เหมาะกับน้องแก้ว”

เธอแปลกใจ เมื่อก่อนบุษราคัมพยายามโน้มหน้าชกจูงให้เธอ
จับคู่กับเสกสิทธิ์ แต่พอเกิดเรื่องที่เขาใหญ่ ความตั้งใจนั้นก็สูญหายไป
เฉยๆ

“ทำไมเมื่อก่อนนี้พี่บุษถึงได้เชียร์แก้วกับคุณเสกจังเลยล่ะคะ”

สาวใหญ่ตอบว่า “ตอนนี้พี่เห็นแล้วว่าคุณเสกเป็นคนยังง
ต่อหน้าน้องแก้วกับคุณป๋อง เขากลับกลักร้อก้อดิกกับบรรณถึงขนาด
นั้น แล้วเขาก็ใจดำมาก พอเกิดเรื่อง เขาไม่สนใจใครเลยนอกจาก
ปกป้องชื่อเสียงของตัวเอง กลัวว่าจะต่างพร้อยที่มีคนมาตายในไร่”

“นั่นซีคะ คุณเสกเอาแต่ใจไม่ได้คิดถึงความรู้สึกใครเลย”

เธอเสียงอ่อย “แต่เขาก็มีอิทธิพลจริงๆ นะคะ ไม่มีข่าวดังออกมาเลย”

“อำนาจเป็นดาบสองคม น้องแก้วเลิกคบกับคุณเสกได้ก็ดีแล้ว”

“ค่ะ” สิ่งตกค้างในใจทำให้เธอไม่มีแก่นใจนึกถึงเรื่องอื่น นั่งเงิบ
จนแยกจากกัน บุษราคัมสังเกตเห็นและได้แต่เก็บความกังวลไว้

คุณพรรณงามร่อยอยู่ กำลังกำกับคุณสมัยให้เก็บข้าวของส่วนตัว
ของคุณกัญญา ถึงเพื่อนหญิงจะพูดไม่ได้และไม่เป็นที่แน่ใจว่าจะรู้เรื่อง
สักเท่าใด แต่ทุกครั้งทุกหนเธอก็จะพูดนั้นบ่นนี้ราวกับอีกฝ่ายเป็นคู่
สนทนาที่ทัดเทียม แม้ว่าคนตอบจะกลายเป็นคุณสมัยไปก็ตาม

“ทำไมถึงต้องไปนอนค้างอ้างแรมที่บ้านคนอื่นด้วย”

เธอถาม สีหน้าหม่นมัวของจิตรแก้วทำให้เธอยิ่งสงสัย

จิตรแก้วหลบตา ผู้หญิงคนนี้ช่างผิดไปจากหน้าพรรณคนเดิม
ก่อนที่ทรัพย์สินเงินทองจำนวนมากจะกองลงมาตรงหน้าให้เธอจัดการ
ดูแล... หญิงสาวถอนใจที่เงินช่างทำให้คนเปลี่ยนได้อย่างขาวกับดำ

“แก้วไม่สบายใจนิดหน่อยก็เลยไปค้างกับพี่บุษค่ะ หน้าพรรณ”

“มีปัญหาอะไรกับซัชชัชหรือเปล่า” สีหน้าเธออยากรู้

จิตรแก้วโล่งใจที่ทั้งยุทธนาและคุณสมัยไม่ได้ถ่ายทอดเรื่องราว
ออกไป ไม่อย่างนั้น เธอคงต้องทนฟังพรรณงามวิเคราะห์วิจารณ์
แล้วยังจะเกลี้ยกล่อมเรื่องการมอบสิทธิ์ดูแลทรัพย์สินอีกต่างหาก

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ แก้วแค่... เบื่อครอบครัวพี่ซัชเท่านั้นเอง”

เสียงตอบหม่นหมอง แต่ว่าคุณพรรณงามไม่ได้นึกอย่างอื่น

นอกจากความรำคาญใจที่ครอบครัวของซซซซซซก็นำมาให้แก่เธอเช่นกัน
 ข้าวของเครื่องใช้ที่เคยเห็นเป็นระเบียบเรียบร้อย บัดนี้ถูกวางเกะกะ
 ผิดที่ผิดทาง นิตยาที่กำลังจะให้กำเนิดทายาท วางตะกร้าเย็บผ้า
 และอุปกรณ์การฝีมือที่เธอกำลังทำนั้นทำนี้เตรียมไว้ให้ลูกเกะกะ ส่วน
 ญาติสาวที่โยกย้ายขึ้นมาพักอยู่บนตึกก็พาร่างขาวอวบในเสื้อผ้าชิ้นเล็กๆ
 กางเกงขาสั้นกุดกับเสื้อที่ไม่ได้แตกต่างไปจากเสื้อชั้นในเดินรุ่มร่ามไปทั่ว
 พอประจันหน้ากัน ฝ่ายนั้นก็ทำท่าไม่สนอกสนใจ จุดความขุ่นเคือง
 ให้กรุ่นจนคุณพรรณงามถึงกับโพล่งออกมาว่า

‘.....ถ้าไม่จำเป็น ฉันไม่เข้ามาเหยียบบ้านนี้หรอก.....’

เธอตามฉัตรแก้วขึ้นบันไดมายังห้องนอน ประตูห้องที่อยู่
 ตรงกันข้าม ซึ่งค้นไว้ด้วยห้องโถงกลาง เปิดกว้าง เห็นร่างของสอง
 สาวนั่งบ๊องนอนบ๊อง เอกเขนกไม่เป็นทิศเป็นทาง ส่งเสียงหัวเราะ
 ผสมผสานพูดคุยแข่งกับเสียงเพลงจังหวะสนุกสนาน

นำหลานต่างมีสีหน้าบูดบึ้ง

ความสุขของสองสาวในห้องนอนของขณะนั้นคือความขุ่นเคือง
 ของฉัตรแก้ว คนหนึ่งเป็นคู่รักของปองพลและกำลังให้ทำเสกสิทธิ์
 อีกคนหนึ่งเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับอัฐฎางค์

หญิงสาวบังคับตัวเองไม่ให้ปิดประตูแรงตามอารมณ์ที่คุกรุ่น
 หลังจากที่หลีกเลี่ยงให้ร่างอ้วนท้วมของคุณพรรณงามผ่านเข้าไปก่อน

คุณพรรณงามบ่นว่า “คุณแม่สองคนนี่ซิ ทำยังกับเป็นบ้านของ
 ตัวเอง เปิดเพลงดังลั่นไม่รู้จักเกรงอกเกรงใจใครเลย”

ฉัตรแก้วตรงไปเก็บข้าวของที่ค้างอยู่ อากาศหียบจับ
 ลงน้ำหนักบอกให้รู้ว่ากำลังขุ่นเคืองใจไม่น้อยกว่ากัน

“แม่สองคนนี่มาอยู่ที่นี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ แล้วจะอยู่อีกนานแค่ไหน”

คนตอบพูดเหมือนบอกตัวเองว่า “ช่างเขาเถอะคะ นำพรรณ
 ถึงยังงี้ๆ เราก็กำลังจะย้ายออกไปอยู่แล้ว”

“นายซซซซนายซซซ ไม่มีความคิดบ้างเลย คุณกัญญ์ก็ยังอยู่
 ทั้งคน ไม่รู้จักเกรงอกเกรงใจกันบ้าง”

ฉัตรแก้วนั่งฟังคุณพรรณงามบ่นนั้นบ่นนี้อย่างอดทน ตอบบ้าง
 ไม่ตอบบ้าง อีกฝ่ายหนึ่งกลับไม่ถือสา

“แล้วนี่แกวยังจะยืนยันโอนทรัพย์สินคืนให้นายซซซซอีกหรือ ทำกับ
 เราได้ถึงขนาดนี้ หน้าว่าไม่น่ารักเลยนะ คิดดูใหม่ให้ดีนะแก้ว”

เธอตอบว่า “ของของพ่อเขาก็คืนให้เขาไปเถอะคะ นำพรรณ
 สำหรับแก้ว ชาตินี้ยังงี้ก็ใช้ไม่หมดอยู่แล้ว”

“ของของพ่อนายซซซซที่ไหน แก้วไม่รู้หรือว่าตอนที่คุณชนก
 แต่งงานกับแม่เรา คุณชนกกำลังจะล้มละลายอยู่แล้ว แม่เราเข้ามา
 กอบกู้ทำให้มันกลับรุ่งเรืองขึ้นมา จะว่าเป็นเพราะช่วงจังหวะที่ดีหรือ
 อะไรรก็ตามแต่เถอะ แต่ถ้าไม่ได้แม่เรา ครอบครัวนี้ก็ไม่มีวันนี้หรอก”

คุณพรรณงามเคยคัดค้านคำพูดนี้เมื่อคุณกัญญ์ระบายความ
 ขุ่นข้องที่ลูกเลี้ยงทั้งสองไม่ให้ความเคารพยำเกรง ในบัดนี้เธอกลับ
 พูดเสียเองอย่างไม่ติดขัด

ฉัตรแก้วถอนใจอย่างเบื่อหน่าย “ถึงยังงี้พี่ซซซซก็เป็นพี่ชาย
 ของแก้ว”

“เป็นพี่?” เสียงทวนแหลมสูง “คนละพ่อละแม่จะเป็นพี่ไปได้
 ยังงี้ แล้วจำไม่ได้หรือว่าตั้งแต่เล็กๆ มา เขาร้ายกับเรายังงี้บ้าง”

“เรื่องสมัยเด็กๆ แก้วไม่เคยผูกใจเจ็บเลยคะ ถึงพี่ซซซซจะเคยแกล้ง
 ให้อารมณ์ แต่จะแปลกอะไร พี่น้องแท้ๆ บางทีก็ทำอย่างนั้นเหมือนกัน”

คุณพรรณงามกระซอกลมหายใจแรง “เราไม่ใช่ลูกแม่เลยนะ
 รู้ไหมว่าถ้าหน้าเป็นแม่เรา คงเสียใจมากที่เราคิดอย่างนี้”

“หลังๆ นี่แม่กับพี่ซซซซไม่ได้โกรธเกลียดกันแล้วนะคะ นำพรรณ”

“ก็ตอนนี่คุณกัญญาเขาเป็นคนเดิมที่ไหน จำอะไรไม่ได้สักนิด”

“ถึงยังงี้แก้วก็มั่นใจว่าแม่จำพี่ซซซซได้”

“แก้วนี่คือร้านมากขึ้นเรื่อยๆ นำสิมไปว่าแก้วไม่ใช่เด็กน่ารัก
 คนเดิมที่นำเคยเลี้ยงดูมา เตี้ยวันนี้ปีกกล้าขาแข็ง พูดคำเถียงคำตลอด”

หญิงสาวจึงนั่ง จำได้ว่าเธอเคยรักหน้าพรณที่อบอุ่นและใจดีที่เคยดูแลเธอในยามเป็นเด็กจนโตเป็นสาวมากแค่ไหน ขณะที่แม่ของเธอเข้มงวด เอาแต่ทุ่มเทเวลา ชีวิตจิตใจให้กับงานและการชุ่นเคื่องชิงชังระวังระไวลูกเลี้ยงรุ่นหนุ่มทั้งสอง ในยามนั้นหน้าพรณเป็นเสมือนแม่พระที่ชโลมจิตใจอ้างว้างของเธอให้อบอุ่น

เธอมองผู้ที่เป็นเสมือนแม่คนที่สองแล้วก็ได้แต่ถอนใจ หรือน่าพรณคนเดิมไม่เคยมีอยู่ในความเป็นจริง แต่เป็นเพียงเพื่อนหญิงที่สร้างความดีงามขึ้นมากลบเกลื่อนบังหน้าในเมื่อไม่มีสิ่งอื่นใดที่จะทำให้เธอรู้สึกว่าเป็นอกกว่าคุณกัญญาได้ ไม่ว่าจะป็นรูปโฉม ความฉลาดเฉลียวเก่งกล้า ฐานะ และความเป็นที่นับหน้าถือตาในสังคม

หลังจากผ่านเรื่องร้ายๆ ฉัตรแก้วเริ่มจะมองผู้คนจากมุมมืด แทนที่จะมองทุกอย่างสว่างใสอย่างที่เคยมองมาก่อน แต่ถึงอย่างไรเธอก็ให้อภัยกับสิ่งที่ได้เห็นจากคนที่เธอรักและผูกพัน

ไม่ว่าจะเป็นพรณงาม ชัชชัย แม้กระทั่งปองพล

ข่าวของถูกเคลื่อนย้ายไปใส่ท้ายรถ ฉัตรแก้วได้แต่หน้าเสื่อผ้า และของใช้ที่จำเป็นติดตัวไป ตั้งใจว่ารออีกสักนิดพอให้ตัดสินใจแน่นอนว่าจะอยู่ที่ไหนค่อยกลับมาขยับย้ายอีกครั้ง

ชัชชัยมายืนท้าวเอวมอง เวลาบ่ายซึ่งเขาควรจะอยู่ในที่ทำงาน แต่กลับมาอยู่ที่บ้าน ปล่อยให้ปองพลควบคุมงานทุกอย่าง แน่ใจว่า รวมถึงคุมบุษราคัมด้วย ระยะเวลาสั้นๆ ความไม่ลงรอยเป็นส่วนตัวในระหว่างชายหนุ่มทั้งสองและหญิงสาวใหญ่ผู้สงบเสถียร คุณจะปรากฏให้เห็นชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ แต่เพราะทั้งสองฝ่ายยังเป็นพันธมิตรกันในเรื่องงาน และควบคุมบริษัทไว้ได้โดยไม่มีปัญหาผู้บริหารแข็งข้อซึ่งเคยทำให้วุ่นวายกันมาแล้ว ฉัตรแก้วจึงได้แต่วางเฉย

“จะย้ายไปอยู่ที่ไหน” น้ำเสียงและสีหน้าคนถามบอกความไม่สบายใจของคนกังวลใจ ฉัตรแก้วตอบว่า

“บ้านที่หลักสี่ค่ะ”

“จะไปนานเท่าไร”

“แล้วแก้วจะกลับมาเก็บของที่เหลือที่หลัง”

“นี่... ฉันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นนะ”

“แต่แก้วหมายความว่าอย่างนั้น... แก้วจะหาบ้านใหม่ ไม่แน่ว่าจะปลูกหรือว่าซื้อ แล้วก็ย้ายอีกครั้งที่เดียวเลย”

“รู้แล้วละว่าเก่ง ปีกกล้าขาแข็ง... ระวังตัวให้ดีก็แล้วกัน บินให้ตลอด อย่าถูกยิงร่วงตกลงมาเสียก่อน”

“ใครจะมาทำอะไรแก้วละคะ แก้วว่าคงไม่มีใครอื่นหรอก...”

“แปลว่าอะไร ที่ว่าไม่มีใครอื่น” เสียงถามขุ่นเข้ม อีกฝ่ายหนึ่งประกายน้ำตาวาบ แต่จะพูดออกมาก็ทำไม่ ชัชชัยพูดโกรธๆ “จะบอกอะไรให้ ถ้าฉันจะทำอะไรจริงๆ เธอไม่อยู่มาจนถึงบ้านนี้หรือ”

คนฟังได้แต่มองผ่านม่านน้ำตา ก่อนจะเมินหน้ากลับไป

ชายหนุ่มหนึ่งไป ในที่สุดก็ขยับตัวเข้ามาใกล้ ไขปลายนิ้วคืบ สิ่งหนึ่งจากกระเป๋าเสื้อออกมาวางลงตรงหน้า

“จำนี้ได้ไหม”

เธอเหลือบตามอง เป็นกระดุมหุรีเรียบสำหรับเสื้อของผู้หญิง

“กระดุมที่เก็บได้จากจุดที่เกิดอุบัติเหตุ...”

“แล้วยังไงคะ”

“บุษราคัมก็ใช้กระดุมแบบนี้กับเสื้อทุกตัว ไม่สังเกตบ้างหรือ”

อีกฝ่ายถามอย่างแปลกใจ “นี่พี่ชัชคิดว่าพี่บุษเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้หรือคะ” สีหน้าตอบรับของชายหนุ่มทำให้ฉัตรแก้วส่ายหน้าอย่างระอใจ “แก้วไม่อยากจะเชื่อเลย พี่ชัชคิดอย่างนั้นได้ยังไง”

“แน่ละซิ ก็เธอไวใจบุษราคัมเสียเหลือเกิน ขนาดไปนอนค้างที่บ้านเขาทุกคืนแบบนี้ก็แปลว่าไวใจเขามากกว่าพี่เสียอีก”

“พีชชี่น่าจะรู้นี่คะว่าทำไม”

“ไม่ยอมฟังกันก็ตามใจ แล้วเธอจะรู้เองว่าอะไรมันเป็นอะไร”

“แปลว่าพีชชี่หรือคะว่าอะไรเป็นอะไร นั่นบอกแก้วให้รู้ด้วยคนสิคะ” คนถามประกายตาอวบอ้วน

ชายหนุ่มโพล่งออกมาว่า “ถึงฉันบอกเธอก็คงไม่เชื่อหรอก ก็ฟังแต่ทางโน้น แล้วยังทั้งยัยนำพรณ ทั้งนายยุทธช่วยกันเป่าหูทุกวัน”

“แก้วไม่รู้จะฟังใครดีแล้ว...” น้ำเสียงเธอสะท้อนน้ำตาคลอตา

“เคยเห็นกระดุมแบบนี้ที่เสื้อของบุษราคัมบ้างไหม”

“ไม่คะ ไม่เคยสังเกต”

“ที่นี้ก็เริ่มสังเกตเสียบ้าง” เสียงพูดลงหนักอย่างขัดใจก่อนจะถามว่า “บ้านของบุษราคัมอยู่ที่ไหน”

“แก้วจำไม่ได้ รู้แต่ว่าทางเข้าซับซ้อนก็เลยไม่เคยสนใจจะจำ”

“เราก็เป็นเสียอย่างนี้แหละ”

“พีชชี่ถามถึงบ้านพีชชี่ทำไม มีอะไรก็คุยกันที่ออฟฟิศได้อยู่แล้ว...หรือว่า...อย่าบอกนะคะว่าพีชชี่จะแอบไปค้นตู้เสื้อผ้าของพีชชี่”

“ก็ถ้าขอดูดี ๆ เขาจะยอมไหมล่ะ”

“แก้วว่าพีชชี่ยอมนะ คนบริสุทธิ์ จะมีอะไรให้ปกปิด”

“เรามันพูดกันคนละภาษาจริง ๆ” ชายหนุ่มเสียงเข้มอย่างหยุดหึง

ร่างสูงในเสื้อเชิร์ตแขนยาวสีขาวจัดที่มายืนอยู่ที่ประตูทำให้เขาชะงัก

“อ้าว ป้อง...”

ฉัตรแก้วหันหน้าหนีไปยังทิศทางอื่นทันที รู้สึกว่าร่างสูงใหญ่ที่เพิ่งปรากฏ ทำให้ความอ่อนแอยิ่งเข้าครอบงำจิตใจ น้ำตาลันไหลลงมาจนต้องรีบหันไปปาดทิ้ง

“มาตั้งแต่เมื่อไหร่”

“เพิ่งมาถึงครับ เพิ่งคุยธุระที่นัดไว้เสร็จ” เสียงตอบอ่อนขรัมหม่นหมอง “แต่ประเดี๋ยวก็ต้องไปอีกที่หนึ่ง ผมแวะมาที่นี่ก่อน”

“ดีแล้ว” ชัชชั้ยตบแขนอีกฝ่าย ก่อนจะเดินผ่านออกไปจากห้อง

ชายหนุ่มเดินใกล้เข้ามาเล็กน้อย

“ผมไม่รู้ว่าคุณแก้วจะย้ายออกไปวันนี้ ไม่อย่างนั้น.....”

“แก้วก็ 모르เหมือนกันคะ ไม่ได้ตั้งใจไว้ก่อน...”

เขากล้ากลืนก้อนแข็ง ๆ ในลำคอ “จะให้ผมช่วยอะไรไหม”

“ไม่คะ แก้วมีคนช่วยแล้ว”

“เราจะ... คุยกันได้อีกไหมครับ คุณแก้ว.....”

น้ำตาร่วงเป็นสาย ฉัตรแก้วปาดทิ้ง “ไม่คะ อย่าคุยเลย”

ชายหนุ่มถอนใจ “คุณแก้วจะไม่ฟัง... แต่ถึงฟังก็ไม่เชื่อใช่ไหม”

ร่างที่หันหลังให้ได้แต่สันตริระชะ

ชายหนุ่มมองเส้นผมเรียงสรวยที่ไหวตามแรง อยากจะเอื้อมมือไปสัมผัส แต่ก็เดาได้ว่าที่เธอจะทำก็คือผละหนึ มือที่เอื้อมออกไปจึงได้แต่ตกลงข้างกาย

“ถึงอย่างไรผมก็ขอยืนยันด้วยใจจริง ผมไม่เคยทำร้ายใครไม่เคยมีแผนการเลวร้ายซับซ้อน.....”

เมื่อไม่ได้รับคำตอบชายหนุ่มจึงได้แต่ถอนใจ กล้ากลืนความขมขื่นพูดว่า “เมื่อไหร่ที่คุณแก้วมีปัญหา ขอให้นึกถึงพีชชี่...”

ร่างสมส่วนยังคงหันหลังให้ ชายหนุ่มรู้ว่าเธอกำลังร้องไห้ แต่ในครั้งนี่เธอหาได้ต้องการชลลงเข็ดน้ำตากับอกของเขาไม่ เสียงคนพูดกันดังใกล้เข้ามา ชายหนุ่มรู้ตัวว่าเวลาของเขาได้หมดลงแล้ว

“จำไว้อย่างหนึ่งนะคุณแก้ว พีชชี่รักและเป็นห่วงคุณแก้วเสมอ ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง.....”

ยุทธนาและพรรณนามมาถึงประตูห้องพอดี พอเห็นคนทั้งสองเสียงพูดของสองนำหลานก็หยุดชะงัก

ชายหนุ่มหันกลับ ก้มศีรษะให้ก่อนจะเดินจากไป

ฉัตรแก้วได้แต่ปาดเข็ดน้ำตา.....